

Vilagrassa i Joanpere Massana

Pocs dies abans, al Museu Comarcal, presentava la seva exposició Joanpere Massana. És una altra concepció de la realitat. Sobre superfícies molt clares hi trobem espais en relleu que cobreixen petites memòries, o talls en la tela que mostren estris infantils en un brillant ventall de colors. *Com a titelles: del llibre de l'aigua és el títol que ell dóna a la mostra, i és també el missatge que podem 'llegir' al llarg de l'exposició.* Aquesta s'inicia en un àmbit ple de petits animalons de peluix, conillets i óssos, alguns sostinguts encara del sostre a mode d'intrigants mòbils i altres amb els fils trencats i recolzats al terra. Quan ens hi apropem constatem que la superfície no és aquella mòrbida i sensual dels companys de son dels infants, sinó una altra dura i aspra, de metall, com a testimoni dels somnis trencats en la duresa del camí diari d'aquells que ja hem deixat enrere la infantesa. Al seu costat uns còdols pintats en vius colors i petits cilindres, durs, com a mostres geològiques, numerats, però no seriats, són un enllaç entre la tendresa i l'acritud que ens acompanyen en el nostre esdevenir. L'aire l'omple el murmurí de l'aigua del riu, mostrant en un monitor el seu origen i el seu fluir. Més endavant ens presenta uns hipotètics petits vaixells de pedra que omplen una paret i s'escampen pel terra, amb un ferro torturat com a pal, que ens qüestiona la lleugeresa del nostre 'viatge', i en un mur més enllà són uns cubs blancs qui ens trameten el llegat.

En gran format o en curioses dobles pàgines d'hipotètics llibres es van desenvolupant petites històries de sensacions i experiències simbolitzades en figures que recorden vaixells, àncores o àmfores, però també fulles i còdols o imperdibles i conillets de peluix. La

Com a titelles: del llibre de l'aigua és el títol que Joanpere Massana dóna a la mostra.

natura hi és present així com el dia a dia del seu entorn familiar.

Mentre s'estava inaugurant, el Bernat, de nou anys, li demanava com era que gairebé en totes les obres es repetien els números 3 i el 4 i en Jo-

anpere, somrient li va contestar que a part de ser números simbòlics en el nostre entorn cultural, tres era el número de persones que fins feia el molt poc conformaven la seva família, però que amb el naixement del petit s'havia convertit en quatre.

Els dos autors tenen també en comú que allò que traslladen a les seves teles són sentiments, i que allò que volen provocar en aquells que les contemplen són emocions. Ha estat una gran experiència tenir-los entre nosaltres.

Foto: Jordi Prat

